

TEHNIKA

ÜLILÄÄK

TUDENGI

ekstra

Esmaspäev

18-19 (1478-1479)

2. juuni 1997

Hind 1 kr

Tallinna Tehnikaülikooli ajaleht

Kevadpäevad *anno* 1997



Telekalõke ühikate vahel ehk 1. mai tuli tudengi moodi. Foto Üliõpilasmavalitsuse arhiivist

Kevad läinud, kuumad ilmad.
Soovime kõigile soodsat suve,
kohtumiseni sügisel!

PARAAD?

Läbi aegade on Eestis korraldatud erinevaid rahvakogunemisi, millest mõned kannavad nimetust miitingud, mõned koosolekud, mõned paraadid või rongkäigud.

Ühe sarnase rahvakogunemisega oli tegemist ka 28. aprillil alanud tudengite kevadpäevade avangul.

Üritust nimetati rongkäiguks, kuigi võis tuvastada mitmeid sarnaseid jooni endisaegsete nõukogulike paraadidega - õhupallid, loosungid, politseieskort (vanasti miilits), rahva ühtne meelestatus (konkreetsel juhul küll õlle pruukimisele, pidutsemisele ja kevade nautimisele), etc.

Vaatamata sellele, et üritus toimus keskpäeval, s.o siis kui loengud veel lõppenud pole, oli osalejaid väga palju. Seetõttu võib andestada selle kiljumise, mõmina

ÜLILEMMIK

Saamaks tõetruud ettekujutust üliõpilaste meelestatusest kõne all olevast üritusest, esitasin küsimusi osalejale.

Arvamusi oli mitmeid, kuid üldiselt kumas läbi rahulolu, vaade maailmale läbi roosade prillide, Elu tavatuse tunnetus jne.

Võib arvata, et see on tingitud meie riigi õitsengust, poliitikute briljantsusest, majandustegelaste kavalusest ja tarkusest või kultuuripoliitika viperustest või millest iganes. Ei saa salata, et joodud mõduldel siin ka oma osa etendada oli.

ja valjud õlleklõnksud, mis nii mõnegi linnasviibija tähelepanu köitis. Rongkäigu loogeldes Komandandi aia suunas võis olla tunnistajaks ka vallatusele, mida ohtralt tehti endi hulgas ja ka pealtvaatajate suunas.

Üliõpilased ise tundsid end väga õnnelikult ja ülevalt, nagu kirjeldas seda üks osalenu.

Kurvastuse allikaks kujunes linnapea tulemata jätmine, mida põhjendati sellega, et hr Lepiksonil on hääl haige. Kurb, aga tõsi.

Tekkinud auku püüdsid tudengid ise ära kasutada rakendades vaba mikrofoni ja külastades intensiivsemalt õllette. Võib väita, et valdav enamus lohutust ka leidis.

On levinud ütlus: kui ei ole surmatõbi, siis saab ikka õllest abi... .

Kadri Vunder

Üliõpilasomavalitsuse Infosekretär

Kõigi meesterahvaste ühine arvamus puudutas eeskätt nais-terahvaid, keda kirjeldati kui Head Naiskad, kuigi osades situatsioonides päris selget vahet sugude vahel ei tehtud.

Meeleolule andis positiivse impulsi ka interjööor, mis tekitas tavapärase pedaliku-ülilemmiku-tunde.

Seda tunnet oli otsima tulnud ka kaugematest piirkondadest ja nii mõnigi võõrapärane sõna võis kõrvus kumisema jääda. Isiklikult kogesin vestlust esmapilgul soome keelt kõneleva isikuga, kes lähemal vaatlemisel siiski eesti soost noorukiks osutus.

See oli vist ülilemmik, mis vaeseskesel keele nii sõlme oli keeranud.

Kadri Vunder

PEDA FOLK- *A dream come true*

Nagu tuhandeid inimesi unistab filminäitleja kuulsusest või poliitiku karjäärist, nii on ka paljudel unistuseks leida tee kuulsusele läbi muusika. Kindlasti virvendavad neil silme ees kõlapinda tekitanud Roskild'i festivalid, Nirvana või Eric Claptoni Unplugged esinemised, Hr Pavarotti võimsad aariad jne.

Peda folki võib nimetada ka festivaliks. Suhteliselt suureks kohalikuks festivaliks, mis arvestades publikumi hulka on väga populaarne üliõpilaste hulgas. Midagi põnevat leidub kindlasti igale maitsele. Suursündmus toimub juba mitmendat aastat, millest tulenevalt võib leida esinejaid juba nii eelneva kogemusega kui ka verinoorte debütantide hulgast.

Ka sel aastal pakkus muusikalist naudingut hulk gruppe, kel kõigil oma fänn-klubigi olemas. Kui veel ei olnud, siis kohe tekkis.

Publiku poolt eriti sooja osavõtu osaliseks sai noor improviseerija, kes peale mitme luuletuse ettekandmist asus eeslaulja rolli. Tema nn debüütlauluks sai *Kalle-Kustas ostis valge hobuse*.

Tormilise käteplagina saatel ja väikese auhinnaga õnnestus mr kuulus või kummaline lõpuks tagasi rahva sekka saata ning üritus läks oma rada edasi.

Meeldejäävamad ülesastujad olid veel 2 tenorit meeskoori riidadest ja grupp kiledes karglejaid, kelle põhiteesideks oli: *koolireform ellu ning õlu on hea*. Oli ka mitmeid muid häid bände, kuid üleüldise melu tõttu ei õnnestunud kõigi nende nimesid mällu söövitada.

Igal juhul on nad kõik jätnud oma jälje vastava muusikažanri ajalukku või vähemalt peda folgi žanriritta ja kaastudengite hinge.

Kadri Vunder

Tudengite joogipäev

Seda teavad niigi kõik, et tudengid õilemärke armastavad. Aga et tudengid ka õllefestivali võivad pidada, see võis mõnele üllatuseks tulla. Näiteks Rahandusministeeriumi ametnikele, sest neljapäeval lustisid tudengid õlle ja mürtsu saatel kesklinnas Lastestaadionil. Õllefestivali või nagu korraldajad teda reklaamisid – õllefestariga – alustati juba varakult. See tähendab lava, bändide, sponsorite, võimaluste, koha ja veel palju muu leidmisega läks tegijatel kõvasti aega. Enamus tehtud tööst külastajatele silma ei hakka, ent puudusi ollakse varmad meelde tuletama.

Ilm õllefestarit ei soosinud – oli jahe ja niiske varakevadine õhk, kuigi kalendri järgi aprillil lõpp. Ilmataadiga on meil üldse kummalised lood, aga hea, et ta tudengite väliüritust vähemalt vihmaga ei õnnistanud. Kohale veetud suure veoauto furgoonil olid end üles seadnud

müratekitajad bändid, kes ennastunustavalt ja andunult oma muusikat festari õllerüüpajatelegi pakkusid. Leidus mõni hakkajam näpuviskaja ja pealoojagi. Muidu võtsid tudengid asja rahulikult – toop õlut ju ei tee veel peast segi! Lavast veidi eemal seisis lõbus noortepunt. Lähemale minnes selgus, et rahva keskel seisis ruuporiga noormees ning püüdis tudengitele mingeid reegleid selgeks teha. Seal toimusid õllefestari võistlused. Võistlust ettekäandeks tuues mõeldi välja igasugu mooduseid, kuidas saab õlut kõrist alla ajada. Mõni neist oli naljakam, mõni hoopis rõve. Mida arvata võistlejast, kes olles juba isegi poolpurjus ning tasakaalu kaotamas, pea kuklas nõõri otsas rippuvast pudelist õlut püüab kõrist alla saada, ent pool märjusest abitud mõõda kaela kraevahale voolab? Aga rahval oli lõbus! Ja see ongi peamine.

Korraldajatele jääb lootus, et mõni konservatiivne kodanik sel päeval kerge

dokigi vähemalt sai. Õllebuss, mis ülikoolidevahelist marsruuti täitis ja tudengeid peale korjas, et Lastestaadionile sõidutada, oli maalingutest kirev ning jääb vaid muretseda, kuidas bussijuht end rooli taga tundis. Kui mina talle otsa vaatasin, siis ta veel meeleheitel ei olnud. Aga tudengitel oli ikka lõbus!

Jah, ega selleski aias kapsad sirgelt kasva – ikka juhtub mõni kivi reavahela ära eksima. Aga vigadest õpitakse ning tudengitel on elu jooksul aega küll oma noorpõlve lollusi heaks teha. Ma ei ole üldse pahas tujus ega soovi rohkem kive loopida, kuid annan need viiskalt nelja silma all poistele ise üle. Eks järgmisel aastal saab jälle uusi mõõdalaskmisi katsetada. Ning plusspunkte teenida.

Kirjeldas ja kritiseeris

Katre Eljas-Taal

ÜOV kultuurisekretär

TTÜ *contra* TPÜ

Teisipäeval, 29. aprillil tulid spordihuvilised TTÜ spordihoonesse. Neid oli sinna ajanud reklaam ja uudishimu. Nagu välja oli kuulutatud, läks ülikoolidevaheliseks korvpallimatšiks.

Korvpallivõistlusele oli end registreerinud 6 Tallinna ülikoolide meeskonda. Esimesed mängud läksid lahti keskpäeval ning suure hooga. Juba alguses oli pealtvaatajaid kaasaelamiseks piisavalt ning agaramad neist polnud võistluste atribuutikatki koju unustanud: olgu need siis pasunad või tudengimärjukes. Meeskonnad muudkui mängisid ja higistasid, vahest kohtuniku peale kurjustades, ent üks käib viimanegi võistlusmelu juurde. Olles erapooletu, peab siiski mõnna, et kohtunike adekvaatsus jättis soovida, kuid vuhh lendas kivi korraldajate kapsaaeda! Eks vaadaku ise, kuidas nad selle üles suudavad korjata!

Võistlusmeeleolu lõid võistlejad ise aegajalt nalja visates, ilusaid rünnakuid kombineerides ning ohtralt kolmeseid loopides. Eks mõjus lõpuks seegi, et mõningatel kerget vastupanu kogedes võidujanu tekkis. Ikkagi lubati ju auhindu jagada!

Korraldajatele loobiti aga kive kapsaste sekka, ja mitte vähe. Suutmatuse korralikke kohtunikke leida, ajakava nihkumine hilisemaks ja omavaheline organiseerimatus paistsid liiga selgelt läbi, et asja ära rikkuda. Polnud õieti teada, kes kogu üritust vedama ning rahvale lõbusat juttu puhuma peaks,

rääkimata auhindade jagamisest. Suisa komejandiks läks aga siis, kui korraldajad ja mängijad keset väljakut arutasid, kas kolmanda-neljanda koha mäng mängida esimesel väljakul enne finaali või paralleelselt finaalmänguga teisel väljakul. Lõpplahenduse leidsid mängijad ise: kolmas-neljas koht loobusid omavahelisest mängust ning auhinnad jagati võrdsest ja esimese-teise koha pärast läksid tulle Tallinna Pedagoogikaülikool ja Tallinna Tehnikaülikool.

Finaalmäng oli põnev, hoogne ja kaasakiskuv.

Fännide ja pealtvaatajate kisa läks aegajalt üsna kõvaks, seda just TTÜle kaasaelajate poolt. Sellele vastuseks kostis teisest väljaku servast pingutatud õrna piiksumist – TPÜ tütarlapsed püüdsid TTÜ meesfännidele järele jõuda. Rahvas nõudis tsirkust ja leiba – seda ka sai. Lõpuminutid olid pingelised. Heitlusest väljus võiduga TPÜ mehine võistkond, jättes TTÜlased teiseks. Püüdes olla erapooletu, võin öelda, et TTÜ meeskonna mäng oli viimistlemata. Pallikaotusi oli palju ning liigset närveerimist veel rohkem. TPÜ meeskonnatöö sujus paremini ning kolmeseid lendas nagu rahet. Oli lihtsalt TPÜ päev. Nüüd aga on vähemalt põhjust järgmisel aastal jälle kohtuda.

Korraldas, pani kirja ja arvustas

Katre Eljas-Taal

spordisekretär

Surm Aidas

Reedel sängitati Kevadpäevi ja nähti, kuidas ta surnust üles tõusis. Eelnevalt kuuldud juttude põhjal pidid toimuma matused aidas. Kloostri Aidas. Millise kloostri, sellest tudengid vaikivad. Lubatud näitemäng õigustas end ning pani vahepeal toolil niheelmagi – Kevadpäevad maetakse? Kuidas siis küll?

Tegelikult oli rõhutatud matusemeeleolu taotluslik ning keegi ei võtnud seda ju tõsiselt. Põnevaid üllatusi pakkusid korraldajad sellegipoolest. Südamelt käis jões läbi, kui keerdreppi mööda ilmusid monotoonselt sammudes mustades kuubedes valgete kinnastega, krohvitud nägudega hauakaevajad, labidas käes. Kes need on? Nende järel ilmus lauluraamatuga kirikuõpetaja. Laulutlehti jagati tõepoolest – nagu päriselt. Ent kes juhtus neile ka

põgusagi pilgu heitma – võis naerul vabalt kõlada lasta. Kirikuõpetaja roll sobis talaariga noormehele hästi. Igatahes jäi mulje, nagu oleks ta seda ametit varemgi pidanud. Tema rõhutatud ühenoodiline kõne ajas kohati naerma, kuna kõlas rõõmsas meeleolus tudengite seas ebasobivana. Vastukaaluks süngevõitu rituaalikorraldajatele kalpsas laudade vahel rõõmus ja valatu lilleline Kevadpäevad. Kuna talle otsaette polnud kirjutatud, kes ta selline on, siis oma noormeheliku oleku tõttu pidi teda mõnda aega teraselt jälgima.

Kirikuõpetaja oma lubadusest, et matuste lõpuni jääb poolteist tundi, kinni ei pidanud – matmistseremoonia algas Kevadpäevade varjamise ehk matmisega millegi musta ja krabiseva alla ning hetkeks jäigi mulje, et huvitav, kuidas olukord lahendatakse. Põnevust kruvis üles kiidu- ja mälestuskõnede pidamine ning kadunukesele kingituste hauda kaasapanemine. Kingituste ja

gamisel fantaasia lendas – ning ega tudengitel sellest puudus tulnud. Siis aga leiti olevat sobiv aeg Kevadpäevade taassünniks, et ta järgmisel aastal jälle säraks ja rõõmus oleks!

Kevadpäevade lõpetamise idee oli julge, uudne ja avangardne ettevõtmine. Aga surmaga mängimist võivad vist küll ainult tudengid ette võtta – neile on paljugi lubatud ning andestatav. On selge, et näitemäng ei taotlenud mingit tõsist nooti. Tõsi ta on: kogu etenduse jooksul ei tulnud kordagi pähe võrrelda toimuvat reaalsusega. Kogu igapäevane oli jäetud Kloostri Aida usle taha ootama oma järke. Aga milleks peabki kogu aeg elama reaalsuses? On vahet mõnus tunda end osana millestki ebareaalset ja müstilisest?

Nagu Kevadpäevad.

Katre Eljas-Taal
Kultuurisekretär

Norra – seminari maa

Üliõpilasvalitsus ei istu käed rüpes. Sellest annab tunnistust ka järgnev ülevaade sõidust Baltimeremaade pealinnade ülikoolide üliõpilaskondade konverentsile Oslas. Kui teil peale keerulise pealkirja lugemist on veel huvi teada saada ka konverentsi sisust, siis palun.

Taoline konverents, kuhu on kaasatud ka Balti riikide pealinnade ülikoolid, toimus sel aastal neljandat korda. Eelnevad korrad on üritus toimunud kaks korda Stockholmis ning korra Tallinnas, TTÜs. Selle eesmärgiks on arutada aktuaalseid probleeme, mis on iseloomulikud antud regioonile, vahetada informatsiooni ning leida võimalikke lahendusi. Seekordse konverentsi teemad olid internationaliseerimine ning õppetöö kvaliteet. Mõlemad on väga aktuaalsed probleemid ka meie ülikoolis.

TTÜ üks suurimaid puudusi on rahvusvaheliste programmide vähesus. Olen mitu korda tunda saanud, kui tühine on TTÜ roll Euroopa, aga ka Põhjamaade ülikoolide seas. Meil ei ole korralikke ingliskeelseid õppeprogramme, et kutsuda meile õppima välisstudengeid ning meelitada ligi välislektoreid. Mujal on nn vahetusüliõpilaste programmid levinud ning neid kasutatakse ohtvalt. Aitab välismaal õppimine ju kaasa üldisele silmaringi arengule ning haritusele. Enamus välismaa kõrgkoolide üliõpilasi on

käinud või kavatsevad minna kasvõi üheks semestriks õppima kuhugi välismaale – kasvõi selleks, et keeli paremini osata. Meie tudengid on paraku sellisest võimalusest lihtsalt ilma jäetud ning süüdistada pole kedagi. Tõsi, viimasel ajal on tehtud pingutusi selle augu täitmiseks ning saadavad on mitmed rahvusvahelised programmid, kuid need on enamasti diplomandidele ja magistrantidele. Tavaüliõpilasele jääb üle oma initsiatiivil leida endale võimalusi. Jääb vaid loota, et rektoraat võtab tudengite ja ka õppejõudude vahetusprogrammide väljatöötamise endale prioriteediks.

Teine teema haakub esimesega. Õpetamise kvaliteet on igal pool probleemiks. Vahe on vaid vaatenurgas. Kui Põhjamaades on meeste-naiste vaheline suhe ülikoolis õppekvaliteedi üheks problemaatiliseks punktiks, siis meil on selleks eelkõige õppejõudude tase ja kompetentsus ning õppematerjalide kaasaajastamine. Põhjamaade tudengid tegid umbuskliku ja nõutu näo, kui püüdsin neile selgitada situatsiooni tudengite tööturul. On ebanormaalne, et tudeng tähtsustab ülikoolis õppimise ajal tööd enam kui õppimist ning rühmab töötada täiskohaga. Loengutesse ilmub ta kohusetundest vahetavahel. Aga tudengil on vaja ju kuidagi elada! Aga õppejõudude loengud on nii jamad, et neis ei ole mõtet oma aega raisata! Ning neile makstakse vähe palka! On

tekkinud nõiarõng, millest välja pääseda on keeruline. Üheks võimaluseks on oodata ühiskonna edasiarenemist.

Oma sellesisulistel konverentsidel osalemise praktika tõttu (see oli kolmas omataoline) võin tõdeda, et Balti riikide ja Põhjamaade ülikoolide probleemid on sarnased, kuid samas ka erinevad. Selgelt on eristunud kaks probleemide gruppi: meie mured tulenevad kõik sotsialismist ning üleminekust demokraatiale ning nende probleemid tekivad liberaalsest ja demokraatlikust ühiskonnast. Võta siis kinni, mis on parem: kas demokraatia või sotsialism – probleeme on ühtviisi küllalt. Baltimaade tudengid kurtsid üksmeelselt rahapuuduse üle, samas kui Põhjamaade tudengid muretsesid, kas nende abiprogrammides olev raha ikka tõelise abivajajani jõuab. Või kui Helsingi ülikooli üliõpilaskonna aastaeelarve ulatub üle kümne miljoni Soome marga ning meil pole raha elementaarsetegi kulutuste jaoks. Üksmeel valitses aga arvamuses, et taolisi konverentse tuleb edasi korraldada ning Balti riigid peaksid järgima Põhjamaade eeskujul ning korraldama omavahelisi kokkusaamisi tihedamini.

Konverentsil käis

Katre Eljas-Taal

välissuhete sekretär